

Suze Bergé - Slager

25 november 1917 - 5 januari 2003

Suze, dochter van het kunstschilders-echtpaar Piet Slager en Suze Velsen, miste het talent om te schilderen. 'Ik heb van mijn moeder het diploma aquarelleren moeten halen, maar dat stelde niets voor. Mijn examenwerkstuk leek nergens op. Mijn vader zag ook wel dat het met mij niets zou worden, want hij heeft me nooit een kwast in m'n handen gedruwd. Hij was leraar aan de academie. Als iemand talent had, zag hij dat als eerste.'

Deze manier van zich uitdrukken typeert haar: ronduit zeggen waar het op staat. Zo sprak ze, zo en veel scherper schreef ze over zakelijke aangelegenheden. Maar zodra ze haar vaardige pen pakte om over haar schilderende familieleden te schrijven, vloeiden er tekenende, soms haast lyrische passages uit.

Suze Slager is geboren in 's-Hertogenbosch, Waterstraat 33, in een statig pand waar haar vader al sinds zijn jonge jaren woonde. 'Ik ben enig kind; die hebben meestal iets gelatens, nemen weinig initiatieven. Een carrière plannen heb ik altijd voor me uit geschoven.'

Op de Nutsschool aan de Van der Does de Willeboissingel volgde ze lager onderwijs. Daarna bezocht zij het Stedelijk Gymnasium, een school voor jongens en meisjes. In de zomer woonden Suze en haar ouders in Vught, waar ze een buitenhuisje met een atelier hadden. 'Dan fietste ik langs het pensionaat Regina Coeli naar school. Daar zag ik al die meisjes in die zwarte uniformen, met die dikke zwarte kousen. Dan was ik zo blij op een gewone school te zitten.'

Ze groeide op in een milieu waarin kunst en cultuur een voorname plaats innamen. Concert- en toneelbezoek

behoorden tot de gewoonten. Ze vertelt ook dat ze op haar veertiende Frans Hals al helemaal uitgelegd kreeg en dat ze 's zondags met haar ouders meestal naar tentoonstellingen ging. 'We deden alles samen, maar als ze aan het werk waren, wilden ze niet gestoord worden. Kunst was voor hen een ernstige zaak. Ik moest kalm zijn en van de verf afblijven.'

In 1940 behaalde ze het einddiploma gymnasium en in hetzelfde jaar een typediploma. Dat gaf haar de gelegenheid als typiste bij de Kamer van Koophandel te werken en later op het kan-

Piet Slager schilderde in 1924 Suze met een boeket bloemen voor moeder. Het schilderij bevindt zich in Museum Slager.

toor van Mr. Hein Bergé, die eens haar echtgenoot zou worden.

In 1958 pas trouwden zij. Hoewel in de familie van de Slagers van oudsher 'gemengde' huwelijken voorkomen was in dit geval het geloofsverschil een struikelblok. Eenmaal getrouwd gaan ze in de Choorstraat wonen. Toen haar moeder in 1964 stierf, erfde Suze de schilderijen van haar vader en haar

moeder. Dat is de kiem geweest, waaruit het museum gegroeid is. Op 25 oktober 1968 wordt dan de stichting P.M.Slager opgericht, genoemd naar haar grootvader.

Het museum is Suze Bergés troetelkind geworden, haar levensvulling. Stelselmatig breidt ze het samen met haar man uit, achterhaalt belangrijke stukken van haar ouders, grootvader, ooms, tantes en haar enige schilderende neef Tom. Kortom, ze stelt zich met hart en ziel achter het ideaal haar familie de belangrijke plaats te geven in de Bossche kunstgeschiedenis die haar toekomt. Twijfel daaraan was ongehoord. Wie die wel had in woord of geschrift kon rekenen op een fel polemische respons harerzijds. Ze nam zich ook voor ooit een boek over de Slagers te maken, maar daar is het niet van gekomen. Wel schreef ze zelf meestal de inleidingen op de catalogussen van tentoonstellingen gewijd aan 'een Slager'.

Altijd was ze te vinden in het museum. Ze leidde bezoekers rond en gaf grondige uitleg. In 1977 heeft ze nog een getuigschrift 'museumvoorlichter' behaald. Bij bijzondere gebeurtenissen in de stad gaf ze indien mogelijk acte de présence. Geen gelegenheid liet ze zich ontglippen om 'haar' museum te promoten. Daarbij had ze principes: geen stuk uit het museum mocht worden verkocht en nooit ofte nimmer mocht Museum Slager zijn zelfstandigheid verliezen. Daarom werd elk initiatief tot samenwerking met argusogen bekeken.

Vanwege haar ijver voor het behoud van Bosch' cultuurgood is haar de *Jeroen Boschpenning* van de gemeente toegekend. Ook is zij onderscheiden met de eremedaille in goud, verbonden aan de orde van Oranje Nassau. Tot kort voor haar dood heeft ze zo hard gewerkt, dat er nauwelijks tijd voor iets anders over bleef. Eén ding is haar vanaf haar vroege jeugd lief ge-

weest – dat geldt trouwens voor haar hele familie – namelijk zwemmen in de IJzeren Man in Vught. Pas enkele jaren geleden is ze daarmee gestopt. Even ben ik binnen geweest in haar kleine werkkamer, waar alles nog ligt zoals zij het achtergelaten heeft. De grote tafel vol paperassen, in absolute wanorde. De muren behangen met kleine schilderstukjes van 'een Slager'. Aan de zijkant van een boekenkast prijken, ingelijst, haar diploma's. Er hangt een jasje in prachtige felle rode en blauwe kleuren. En dan, als ik de kamer uitga, zie ik plotseling op de deur geschilderd staan:

Tu ne cede malis sed contra audentior ito
Het is een spreuk uit Vergilius' Aeneis (vi, 95). Modern vertaald: 'Ga niet voor problemen opzij, integendeel, ga er des te flinker tegenaan!' Een toepasselijke spreuk had Suze Bergé-Slager zich niet kunnen kiezen.

Nel van der Heijden-Rogier